Dr. Josef Kotek:

Právní postavení cizích dělníků v Československu.

Otázce připuštění cizích dělníků na území domácího státu a otázce zaměstnání příslušníků jednoho státu na území státu jiného věnuje se po válce zvýšená pozornost jak se strany států, jichž pracovní trhy nemohou uspokojiti nabídky všech tuzemských pracovních sil, tak i se strany států, které jsou cílem vystěhovalců a konečně i se strany samotných dělníků, kteří doma práci nenacházejí a zamýšlejí odebrati se za prací do ciziny.

Přílivu cizích zaměstnanců brání se jednotlivé státy různě a to z různých důvodů. Při této otázce hraje důležitou úlohu hospodářská situace dotyčného státu, stav jeho průmyslu, obchodu a zemědělství, jeho vnitropolitické poměry, dále ochrana domácí rasy a obava před přílivem cizích živlů méně vzdělaných, které by pak mohly neblaze působiti na vzdělanost, mravy a zvyky v zemi, a konečně i ochrana bezpečnosti státu. Jinak se k této otázce staví stát s vyvinutým průmyslem, na jehož pracovním trhu poptávky po práci mohou býti plně uspokojeny nabídkami tuzemských sil pracovních a jinak posuzuje je stát s rostoucí depopulací, nebo stát, který z důvodů soběstačnosti zakládá nová odvětví průmyslová, pro něž není kvalifikovaných sil domácích, nebo stát, jehož průmyslu nebo zemědělství nestačí domácí síly pracovní. Ve státě, kde poměry vnitropolitické i zákonodárství stojí pod silným nebo téměř výhradným vlivem tříd zaměstnavatelských a tříd hospodářsky silných vůbec, podléhá stanovisko státu k přílivu cizích sil pracovních silně vlivu požadavků kruhů zaměstnavatelských, opatřiti si po případě přílivem cizích dělníků lacinější pracovní síly. Naproti tomu ve státě, kde pevně organisované dělnictvo má vliv na poměry vnitropolitické, vymůže si ochranu zemského pracovního trhu před nebezpečím konkurence dělníků cizích, kteří by mohli svojí nabídkou ohrožovati sociálně-politické vymoženosti dělnictva tuzemského, nebo připustí v takovém státě dělnictvo z důvodů mezinárodní dělnické solidarity příliv cizích dělníků do tuzemska, žádá však, aby pro ně platily stejné mzdové sazby a všechna ustanovení smluv hromadných a všechny sociálně-politické zákony vůbec. A konečně není bez vlivu na tuto otázku i okolnost, zda jde o doby normální nebo o doby mimořádné, o období přechodné krise hospodářské.

Zásadou mezinárodního práva, uznanou všemi civilisovanými státy, jest právo cizinců na území domácího státu připuštěných, v zemi usedlých a tam klidně a ve shodě s domácími zákony žijících, pracovati buď jako síly námezdní nebo jako osoby samostatně výdělečně činné. Ohledy na bezpečnost státu a jiné důvody závažné omezují práva cizinců věnovati se některé práci (na př. službě veřejné a pod.), nebo nepřipouštějí cizince věnovati se samostatně různým povoláním, která zákony jsou reservována pouze tuzemcům anebo příslušníkům cizích států jen na základě reciprocity. Zákonodárství téměř všech civilisovaných států mají ustanovení, že cizinci požívají svobody a ochrany osobní a majetkové, vyjma pří-

pady stanovené zákonem. Na rozsah práva cizozemců pracovati svobodně na území domácího státu mají vliv různá zákonná a administrativní opatření, právo to omezující nebo zakazující. Policejní opatření, nutné na ochranu veřejné bezpečnosti, žádá evidenci cizinců; z téhož důvodu připouští se i vyhoštění cizince nebezpečného a nepohodlného; neutěšená situace na domácím pracovním trhu nebo jiné závažné důvody omezují nebo suspendují aspoň na čas právo cizinců věnovati se nerušeně na domácím území jakémukoliv zaměstání. Omezením tohoto práva cizinců jest i opatření domácího státu, sloužící k úpravě otázky přistěhovalectví. Předválečná zákonodárství, omezující přistěhovalectví do některých států zámořských, byla po válce v mnoha státech zostřena a doplněna a k tomu přistoupila v jiných státech, zejména ve státech evropského kontinentu a v Anglii opatření, sloužící k reservování domácího pracovního trhu zaměstnancům tuzemským a tak možnost vystěhovalectví a nalezení práce v cizině byla nezaměstnanému dělnictvu většiny států neobyčejně ztížena (o vyhlídkách na vystěhovalectví do některých států evropských pojednává článek dra J. Cermana v »Sociální Revui«, ročník 1926 čís. 1—2).

Okolnost, že nezaměstnaným stížena možnost nalezení práce v cizině a dále i okolnost, že cizím dělníkům, jimž vstup na území některého státu byl dovolen, jich právo na práci bylo buď omezeno, anebo že jich právní postavení oproti tuzemským zaměstnancům jest v nevýhodě, daly podnět k tomu, že mezinárodní instituce, zabývající se řešením otázek sociálně-politických, projednávaly nesčetněkráte již po válce otázku úpravy vystěhovalectví a otázku rovného nakládání s dělníky cizími jako s tuzemci. Na programu letošního zasedání Mezinárodního sdružení pro sociální pokrok jest z podnětu československého delegáta též otázka právního postavení dělníků v cizině. Vzhledem k aktuelnosti této otázky nebude tudíž nezajímavé pojednati o tom, jak zákonodárství našeho státu nakládá s cizími zaměstnanci u nás bydlícími. Z uvedeného přehledu lze seznati, že stát náš stojí svým zákonodárstvím úplně na straně moderních požadavků rovného nakládání se zaměstnanci cizími jako s tuzemskými a že odchylky od této zásady diktovány jsou jen vyššími zájmy státními a důvody reciprocity.

V Československu není zákonného opatření, kterým by se cizincům bránilo nastoupiti práci nebo službu na území republiky a kterým by tuzemský pracovní trh byl reservován pouze státním příslušníkům československým. Aby však příliv cizích dělníků a úředníků do Československa nebyl veliký a nezvyšoval nezaměstnanost tuzemského dělnictva a úřednictva, které by pak bylo nuceno ve větší míře hledati zaměstnání v cizině, pověřeny byly zastupitelské úřady republiky Československé v cizině, aby odepřely vstupní visum do Československa těm osobám, které chtějí u nás nastoupiti práci nebo službu. Českoslovenští zaměstnavatelé, kteří chtějí zaměstnati cizince, musí žádati zemský úřad práce, po případě ministerstvo sociální péče o povolení, které jest jim dáno zejména tehdy, nemůže-li zaměstnavatel nalézti stejně kvalifikovanou sílu v tuzemsku.

Otázku právního postavení cizích dělníků v Československu řeší zásadně ústavní listina republiky Československé (zák. č. 121

Sb. z. a n. ze dne 29. února 1920), jejíž 2. odst. paragrafu 106 stanoví, »že všichni obyvatelé republiky Československé požívají ve stejných mezích jako státní občané této republiky na jejím území plné a naprosté ochrany svého života i své osoby nehledíc k tomu, jakého jsou původu, státní příslušnosti, jazyka, rasy nebo náboženství. Úchylky od této zásady jsou přípustny jen, pokud právo mezinárodní dovoluje.« Důvodová zpráva k ústavní listině dále praví, že i § 108 úst. listiny, který stanoví, »že každý státní občan československý může se usazovati na kterémkoli místě Československé republiky, nabývati tam nemovitostí a vykonávati výdělkovou činnost v mezích všeobecných právních ustanovení a že omezení tohoto práva je možné jen v zájmu veřejném na základě zákona«, platí stejně pro cizince, jako pro československé státní příslušníky.

Jakmile tedy cizí dělník nebo úředník je v Československu přijat do práce nebo služby, požívá téže ochrany v práci jako zaměstnanec československý a účasten je v zásadě všech výhod, které poskytuje sociálně-politické zákonodárství zaměstnancům tuzemským. Vliv na vedení veřejných záležitostí není však u nás cizincům povolen, stejně jako tomu je ve všech ostatních státech. Volební právo do obcí, do sborů zákonodárných a jiných institucí veřejnoprávních cizinci nemají. Mohou však v bývalých zemích historických býti členy odborových spolků, ale nesmějí býti přijati za členy spolků politických (§ 30 zákona spolkového), dále nesmějí vystupovati ani jako pořadatelé nebo vůdci nějakého shromáždění, jež má za účel projednávati záležitosti veřejné (§ 9 zákona shromažďovacího). Podle bodu III. přílohy k býv. uherskému ministerskému nařízení o zakládání spolků z 2. května 1875 č. 1508/B. M. na území Slovenska a Podkarpatské Rusi může býti členem politického a dělnického spolku, tedy i odborového, jen státní občan československý, cizinci mohou zakládati jen spolky vzdělávací a literární a to jen se svolením ministerstva vnitra. Ustanovení to nebylo nijak dotčeno paragrafem 113 ústavní listiny.

Pokud jde o vyhoštění cizince z území Československé republiky, připouští § 2, odstavec 5. zákona o vyhoštění a honění postrkem (z 27. července 1871 č. 88 ř. z.), aby osoby, které v státním území nemají domovského práva, byly z něho vyloučeny, jeví-li se pobyt jejich v tomto území z ohledů veřejného pořádku nebo bezpečnosti nepřípustným. Zákonnou podmínkou vyhoštění cizince jest tedy jen existence a zjištění takových skutečností, z nichž dle jejich povahy a obsahu lze dovozovati, že by další pobyt osoby, o niž jde, ve zdejším území ohrožoval veřejný pořádek a bezpečnost (srov. nález nejv. spr. soudu z 12. května 1921, č. 5775). Důvody, ze kterých lze cizince vypověděti z území Slovenska a Podkarpatské Rusi, jsou uvedeny taxativně v § 1 nařízení ministra s plnou mocí pro správu Slovenska (z 18. července 1920, č. 7747. »Úradné noviny« rok 1920 č. 22). Mezi jinými jest to i okolnost, že cizinec jest buď bez zaměstnání nebo nemá zaměstnání stálého. Cizinec nemůže však býti vyhoštěn z území Československé republiky pro přestupek tuláctví podle § 1 a 2 zákona z 24. května 1885, č. 89 ř. z. (viz rozh. nejv. soudu z 11. června 1924, Zm I, 310/24). Cizozemce lze dle § 249 tr. z. vyhostiti při odsouzení pro zločin nebo přestupek

jen tehdy, ukládá-li zákon výslovně trest ten na čin, jímž cizozemec byl uznán (rozh. nejv. soudu ze dne 14. listopadu 1924, Zm II. 405/24).

Pro cizince, stejně jako pro státní příslušníky československé, platí zákon o osmihodinové době pracovní (zák. z 19. prosince 1918, č. 91 Sb. z. a n.), zákon o práci dětí (zák. ze dne 17. června 1919, č. 420 Sb. z. a n.), zákon o domácké práci (zák. z 12. prosince 1919, č. 29 Sb. z. a n. z r. 1920), zákon, kterým se zavádí placená dovolená pro dělníky zaměstnané v dolech na vyhražené nerosty (zák. z 1. července 1921, č. 262 Sb. z. a n.) a zákon, jímž se zavádí placená dovolená pro ostatní zaměstnance (zák. z 3. dubna 1925, č. 67 Sb. z. a n.). Také zákony o péči bytové vztahují se na cizince jako na československé státní občany, pouze zákon o ochraně nájemníků (poslední jeho znění z 26. března 1925, č. 48 Sb. z. a n.) stanoví, že výpověď z bytu může cizinci býti dána, je-li nájemník-cizinec vypovězen z území republiky Československé. Státní příspěvek k podpoře v nezaměstnanosti poskytuje se dle zákona z 19. července 1921, č. 267 Sb. z. a n. příslušníkům cizího státu za týchž podmínek jako příslušníkům Československé republiky, má-li tento cizí stát obdobné opatření a nakládá-li s příslušníky Československé republiky jako se svými státními občany. Stejně i ustanovení zákona o závodních a revírních radách v hornictví (zákon z 25. února 1920, čís. 144 Sb. z. a n.) a zákon o závodních výborech (zákon z 12. srpna 1921, čís. 330 Sb. z. a n.) platí pro cizince jako pro československé státní příslušníky. Rozdíl mezi zaměstnanci cizími a zaměstnanci československými činí se pouze v otázce volebního práva do závodních rad nebo závodních výborů. Cizinci mají všeobecné aktivní právo volební do závodních rad, pasivní právo volební pouze za podmínky reciprocity. Volební právo do závodních výborů přísluší i občanům těch cizích států, které poskytují totéž právo příslušníkům republiky Československé, jsou-li v dotyčném závodě zaměstnáni již neiméně 1 rok. Pasivní právo volební dává zákon o závodních výborech cizincům jen tehdy, jestliže jejich mateřský stát dává našim příslušníkům stejné právo.

Rovněž i zákon o nemocenském pojištění dělníků ze dne 30. března 1888, čís. 33 ř. z. ve znění zákona z 15. května 1919, čís. 268 Sb. z. a n., který dnem 1. července 1926 byl nahražen zákonem o pojištění zaměstnanců pro případ nemoci, invalidity a stáří z 9. října 1924, čís. 221 Sb. z. a n. a jehož některá ustanovení platí ve smyslu zák. z 1. července 1926, čís. 117 Sb. z. a n. nadále jen pro soukromé úředníky a zřízence, nečiní rozdílu mezi československými státními příslušníky a cizinci.

Dle platných zákonů o úrazovém pojištění (v Čechách, na Moravě a ve Slezsku zákon z 28. prosince 1887, č. 1 ř. z. na rok 1888, na Slovensku a v Podkarpatské Rusi zákonný článek XIX z r. 1907 — s novelami, zejména zákonem z 10. dubna 1919, č. 207 Sb. z. a n.) podléhají v zásadě všichni dělníci zaměstnaní v závodech určitého druhu, bez ohledu na státní příslušnost, povinnému pojištění pro případ úrazu. Na Slovensku a v Podkarpatské Rusi se předpokládá, že v cizím státě, o jehož občana se jedná, jest zákonně upraveno úrazové pojištění. Pojištěnci utrpěvší podnikový úraz mají nárok na důchod, a to stejně dělníci domácí jako dělníci cizí. Pokud tedy

cizozemci jsou zaměstnáni v závodech (podnicích) tuzemských a pokud pak jakožto důchodci sídlí na našem státním území, nečiní se zásadně rozdílu mezi nimi a dělníky domácími. K rozdílu mezi domácími dělníky a cizími přicházíme teprve tehdy, jestliže cizozemec, požívající důchodu z úrazového pojištění, trvale se vystěhuje z obvodu státu. Přesídlením neztrácí však důchodce nároku na důchod úrazový, nýbrž § 42 úrazového zákona ze dne 28. prosince 1887, čís. 1 ř. z. na rok 1888, dává pouze nositeli pojištění právo, aby místo důchodu vyplatil přiměřený kapitál jako odbytné. Na Slovensku a v Podkarpatské Rusi má nositel pojištění právo podle § 77, zákonného článku XIX. z roku 1907, vyplatiti pozůstalým po důchodci-cizozemci, kteří se trvale v cizině zdržují, odbytné. Při tom výplata odbytného pozůstalým vázána je podmínkou vzájemnosti. Co se důchodce samotného týče, stanoví § 95, bod 3. zákonného článku XIX. z roku 1907, že cizinci-důchodci, který se odebral k trvalému pobytu do své vlasti, musí se vypláceti důchod i nadále za podmínky, že cizí stát zachovává tutéž zásadu vůči nám. Z praxe našich úrazových pojišťoven dlužno podotknouti, že vyplácení kapitálu — odbytného — děje se ve velmi řídkých případech, a to jen k žádosti důchodcově. Pravidelně poukazují pojišťovny výplaty důchodů i do ciziny.

Drahotní přídavky k úrazovým důchodům, poskytované podle zákona ze dne 21. prosince 1921, č. 481 Sb. z. a n., vyplácejí se pouze důchodcům bydlícím v území Československé republiky, a to jak občanům vlastním, tak i cizincům. Vystěhuje-li se důchodce trvale z obvodu území Československé republiky, pozbývá nároku na drahotní přídavky, a to i tehdy, je-li československým státním občanem. Po této stránce není tedy rozdílu mezi příslušníky domácími a cizími, nýbrž rozhodno jest u obou místo trvalého bydliště. Tato ustanovení se nedotýkají práv nabytých z pojištění samého, poněvadž úrazový důchod vyplácí se nezkráceně. Drahotní přídavky poskytují se pouze důchodcům v Československé republice sídlícím proto, že vnitrostátní poměry hospodářské vyžadují, aby důchodcům s malým důchodem, vyměřeným z předválečného výdělku, doplněny byly renty z všeobecných prostředků nositelů pojištění na výši potřebnou podle domácích drahotních poměrů k uhájení života. Jak z uvedeného právního a faktického stavu patrno, zachovává Československá republika v oboru úrazového pojištění v zásadě plnou rovnoprávnost cizozemců přes to, že u některých států tomu tak není.

Pojištění pensijnímu zavedenému zákonem ze dne 16. prosince 1906, č. 1 ř. z.: 1907 a novelisovanému zákonem ze dne 5. února 1920, č. 89 Sb. z. a n., podléhá každý zaměstnanec, který překročil 16. rok věku svého, je v Československé republice v poměru služebním a není činným jako dělník či učeň, nebo nevykonává převážnou měrou prací podřízených, jako služeb čeledínských, nádenických nebo takových, jejichž vykonavatelé se považují za obchodní pomocníky podle zákona ze dne 16. ledna 1910, č. 20 ř. z. Místo zaměstnání, musí býti v Československé republice, nezáleží však na tom, je-li zaměstnanec státním občanem republiky Československé či cizozemec, ani na bydlišti jeho. Podléhá tedy pojištění cizinec třebas i bydlící v cizině, jestliže místo jeho zaměstnání je v tuzem-

sku. Z pojistné povinnosti vyloučeni jsou však zaměstnanci cizozemských podniků, které nemají v tuzemsku pevného závodu (provozovny, kanceláře, skladiště) a zaměstnanci, kteří se toliko dočasně v tuzemsku zdržují, provázejíce svého zaměstnavatele, jenž nemá v tuzemsku řádného bydliště.

Pokud jde o dobrovolné pokračování v pojištění (§ 28, odst. 1.), přechodný pobyt v cizině se nevylučuje. Výjimečně připouští se však pokračování v pojištění, třebas i při trvalém pobytu v cizině, jestliže osoba, žádající o ně, je zaměstnána v cizozemském pobočném závodě domácího podniku. Osoby zaměstnané v cizozemském pobočném závodě domácího podniku mohou býti připuštěny k dobrovolnému pojištění podle výše svých služebních požitků u toho pensijního ústavu, u kterého jsou pojištěni zaměstnanci domácího podniku. Pojistná povinnost zaniká trvalým přeložením zaměstnance do ciziny (do pobočného závodu). Dobrovolné pojištění zaniká trvalým pobytem v cizině, nejedná-li se o pojištění podle § 28, odst. 3. (zaměstnání v cizozemském pobočném závodě). Za trvalý pobyt v cizině se podle zákona považuje, má-li pojištěnec řádné bydliště mimo území Československé republiky déle tří let. Za trvalý pobyt v cizině se nepovažuje, zdržuje-li se pojištěnec v cizině za účelem léčení, tudíž třeba i přes tři leta.

Drahotní přídavky k důchodům podle zákona o pensijním pojištění ze dne 12. srpna 1921, č. 299 Sb. z. a n., vyplácejí se důchodcům bydlícím v cizině, jen když ze státu, v němž mají své bydliště, obdobným způsobem vyplácejí se z důvodu pojištění pensijního (invalidního, starobního) důchody osobám, bydlícím v republice Československé (vlád. nař. z 19. února 1926, č. 29 Sb. z. a n.). Stavení požitků pojistných důchodů nastává, jestliže osoba oprávněná k požitku bez svolení nositele pojištění trvale se usídlí v cizině. Pokud však mezistátní smlouvou jest jinak stanoveno (vzájemné vyplácení důchodů do smluvní ciziny), účinek tento nenastává. Je-li důchod osoby trvale bydlící v cizině zastaven, může pensijní ústav vyplatiti této osobě odbytné ve výši poloviny její kapitalisované hodnoty.

Podle zákona o pojištění u bratrských pokladen ze dne 11. července 1922, č. 242 Sb. z. a n., nečiní se rozdílu mezi československými státními příslušníky a cizinci. Podle § 25 příslušníkům cizího státu, kteří mají trvalé bydliště v cizině, náleží důchod jen tehdy, zachovává-li jejich stát vzájemnost vůči příslušníkům československým. Ostatně se určí stanovami způsob vyplácení důchodu, zdržuje-li se provisionista trvale v cizině bez svolení bratrské pokladny.

Zákon o sociálním pojištění (pojištění nemocenské, invalidní a starobní — zák. z 9. října 1924, č. 221 Sb. z. a n.) upravuje pojištění cizinců takto:

(1) Pokud se týče pojistné povinnosti, nečiní zákon zásadně rozdílu mezi československými státními občany a cizinci. Pouze v §§ 5 a 6 se stanoví, že z povinného pojištění jsou vyloučeni zaměstnanci cizích zastupitelských úřadů v republice Československé zřízených, jakož i mezinárodních komisí, pokud jsou cizozemci.

(2) Aktivní volební právo přiznává zákon pojištěncům bez ohledu na státní příslušnost, pasivní právo volební je však omezeno pouze na státní občany Československé republiky (§ 33).

(3) Nařízením může býti upraveno jinak pojištění cizozemců,

přihlížejíc zejména k tomu, zdali jejich domácí státy nakládají se zdejšími příslušníky při provádění sociálního pojištění stejně jako s vlastními občany (§ 249). Podle § 259 mezinárodními smlouvami o úpravě vzájemných poměrů na poli sociálního pojištění mohou býti sjednány odchylky od ustanovení tohoto zákona, pokud jde o osoby podrobené pojistné povinnosti, o výši pojistných dávek a o pojistné, jakož i o způsob řízení. Tím má býti umožněno přizpůsobiti pojištění cizinců pojištění existujícímu v jejich vlasti, umožniti eventuelně vynětí z pojištění sezonních dělníků cizích a pod.

(4) Cizí státní příslušníci mají nárok na státní příspěvek k důchodu starobnímu a invalidnímu jen tehdy, je-li v jejich vlasti rovněž provedeno invalidní a starobní pojištění a je-li občanům Československé republiky poskytován státní příspěvek k jejich důchodům (§ 123, odst. 6.).

Zákon ze dne 10. června 1925, č. 148 Sb. z. a n., o pojištění osob samostatně hospodařících pro případ invalidity a stáří má o pojištění cizinců úplně analogická ustanovení jako zákon ze dne 9. října 1924, č. 221 Sb. z. a n. (viz §§ 130 = 249, 137 = 159, 67. odst., 6 = 123, odst. 6., 24 = 33).

Josef Linhart:

Pojištění proti nezaměstnanosti ve Švýcarsku.

V době předválečné požívalo Švýcarsko pověsti státu sociálně pokročilého. Švýcarsko dalo první podnět ke svolání mezinárodního kongresu sociální politiky (Curych 1897) a k založení Mezinárodního sdružení pro zákonnou ochranu dělnictva. Sdružení toto mělo za úkol pracovati k sjednocenosti v mezinárodním ochranném zákonodárství. Jeho sídlo bylo ve Švýcarsku, v Basileji. Přes tuto příznivou půdu trvalo celá desetiletí, nežli myšlenka pojištění proti nezaměstnanosti se ve Švýcarsku vžila a pojištění bylo uzákoněno.

Lidovým hlasováním (3 června 1894) zamítl švýcarský lid 290.000 hlasy proti 71.000 iniciativu sociálně demokratické strany o právu na práci. O něco později přijalo Národní shromáždění švýcarské návrh, žádající vládu, aby podala zprávu o součinnosti státu při ochraně proti nezaviněné nezaměstnanosti. Během dvou desetiletí byl sbírán statistický materiál a dobrozdání kantonálními úřady, zaměstnavatelskými a dělnickými organisacemi a jednotlivými sociálními politiky. Teprve v r. 1912 uznalo Národní shromáždění nutnost projednávat sociálně demokratický návrh o péči o nezaměstnané a o pojištění proti nezaměstnanosti.

Mluvíme-li o péči o nezaměstnané ve Švýcarsku, musíme činiti rozdíl mezi státem jako celkem a mezi jednotlivými kantony. Mezitím co na státní půdě myšlenka pojištění proti nezaměstnanosti probíjela se velmi těžce, pracovalo se již prakticky v některých kantonech a městech na tomto významném sociálně-politickém poli. Tak město Bern a kantony Basilej a Ženeva měly již svoje pojišťovny proti nezaměstnanosti. Později následovaly, ale v menším rozměru, kantony St. Gallen, Appenzell, Thurgau